

Dacă s-a vindecat ori nu de teama propriei tăceri, autorul încearcă să își etaleze pe pajiștea trăirii, viața de poveste în descrieri minunate, făcând din descriere o artă, o bucurie pe care o oferă cititorilor și desigur sieși. Clarei, partenera de viață care nu mai este, îi oferă amintirea vie, mai mult ca o compensare că a rămas singur, spre a o omagia, ori a se folosi de imaginea ei uneori ca un paravan în spatele căruia ar dori să întreprindă ceva. Teleormănean ca și mine, din localitatea Mereni, descrie lumea satului, unde pe alocuri au rămas dărâmături ori colțuri de cărămizi și moloz, unde trecutul a fost îngropat, unde mulți oameni își trăiau veșnicia amintirilor.

Personajul principal, medicul veterinar Dan Vintilă își caută liniștea după moartea soției Clara, alegând locul la țară, pentru a se izola de hărmălaia Bucureștiului și de amintiri. Mereni, satul său cu o vechime de 500 de ani, avea povestea lui de vitejie, și bogăția amintirilor, a nostalgiilor, și aici

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

DAN TIPURIȚĂ CLARA DE DINCOLO

*Independența
plus Cultură*

la tanti Lenuța, simte că ar fi început o viață nouă.

A câta oară? Așa cum spune autorul, lumea e veșnică, pământul are o singură lume, iar el dorea un singur lucru, să afle alinare după plecarea la ceruri a Clarei. Dar cu greu, o vedea și vorbea cu ea, în timpul ploii ca un potop, în plimbările lungi de unul singur, în restaurantele unde contempla oamenii cu particularitățile lor, în curțile pline cu animale de la țară, ori în timpul peregrinărilor la munte: Bușteni, Sinaia, Piatra-Arsă.

Descrierea locurilor, bucuria de a se întâlni cu oameni cunoscuți, toate fac din autor un maestru al detaliilor, de asemenea mulțimea epitetelor cromatice îi dau valoare scrierii. Pe mine m-a fascinat și buchetul meu de feliștări îl ofer cu sinceritate. Sigur, din experiența vieții, știa că înțelegerea complexității omului nu se poate rezuma la viața trecută, ci la sensul și profunzimea pe care omul le trăiește.

Câteodată, confuz că i-a apărut în vis, ori nu, recunoaște ca ea Clara, era parte din el, era mersul împreună prin viață, iar amintirile rămân cu înțelegerea durerilor și bucuriilor. Dar pentru o clipă își imaginează ce ar fi dacă s-ar naște din nou, confecționându-și alt trup. Sigur nu ar mai fi trecut prin suferințe și regrete. Mersul la pensiune, la azil ori de a-și imagina că înscenarea bucuriei de a înființa un cenaclu sunt refulări ale dorințelor, ale omului care a trecut prin multe în această viață,

care nu poate face nimic spre a o schimba. La Dan Tipuriță dansul imaginației împreună cu lumea emoțiilor este ca o descoperire de sine.

Doina Bârcă

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*